

Borgbjerg: Jeg tillader mig at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Jensen-Sønderup: Jeg skal tillade mig at anbefale, at man stemmer imod det af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) stillede Forslag om Henvisning af Forslaget til et Udvalg. Som jeg allerede har haft Lejlighed til at udtale under Sagens Behandling, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst Anledning til i et Udvalg at drøfte, om man vil have, at disse Bidrag skulle lignedes under et eller om de skulle lignedes paa hver enkelt Menighed. Det er et Spørgsmaal, som har været baade behandlet og afgjort saa tidt, at ærede Medlemmer vel uden Udvalgsbehandling ville kunne tage Stilling dertil. Jeg tilraader derfor, at man stemmer imod Forslaget om Udvalgs Nedsættelse.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen om Udvalgs Nedsættelse.

Borgbjergs Forslag om Nedsættelse af et Udvalg paa 11 Medlemmer
forkastedes med 31 Stemmer mod 27.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov af 13. Marts 1903 om det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4055 fg).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Jensen-Sønderup: Den Gang vi i Rigsdagssamlingen 1902—03 sidst beskæftigede os med det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold, var det ret naturligt, at det navnlig var de økonomiske Forhold, der optog Sindene. Det laa i, at det kgl. Teaters økonomiske Forhold igennem en lang Række af Aar havde været, kan jeg gerne sige, et af Rigsdagens og specielt Folketingets og da navnlig Folketingets Finansudvalgs Smertens Børn. Man havde Aar efter Aar navnlig i Folketingets Finansudvalg, men for Resten ogsaa her i Tinget beklaget sig over de stadig tilbagevendende store Underskud paa det kgl. Teaters

Regnskaber. Ganske vist var der et enkelt Aar intet Underskud, et andet Aar var der endog et lille bitte Overskud, men Regelen var et stort Underskud, der kunde naa, jeg tror, endog op til over 200,000 Kr. Man gik den Vej i de senere Aar paa Finanslovforslaget at opføre et Budget for Teatret, der udviste Balance, men man var fra alle Sider klar over, at det kun var Papiret, der havde denne Balance; naar Regnskabet kom til at foreligge, var der et Underskud, som Staten saa maatte dække. Det var maaske mest af alt i Erkendelse af det ubehagelige ved stadig paa denne Maade at skulle beskæftige sig med det kgl. Teaters økonomiske Forhold, at man — jeg tror at turde sige: fra alle Sider — med Taknemmelighed greb den Udvej, der ved det i 1902—03 fremsatte Lovforslag om det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold viste sig til at komme bort fra disse Aar efter Aar tilbagevendende Behandlinger af det kgl. Teaters Forhold.

Jeg skal ikke opfriske de Forhandlinger, der førtes under saavel 1ste som 2den Behandling af den nugældende Lov af 13. Marts 1903, der som bekendt kun gælder for 5 Aar, og om hvis Forlængelse der nu er stillet Forslag. Jeg har allerede karakteriseret Forhandlingerne som særlig drejende sig om Teatrets økonomiske Forhold meget mere end om selve Teatrets Stilling. Og hvis man nu vil spørge: Ere da de Forventninger, man den Gang stillede med Hensyn til det kgl. Teaters økonomiske Forhold, slaaede til i Løbet af de Aar, der ere gaaede, tror jeg, man med et noget forslidt Refræn kunde sige: Ja, Forventningerne ere maaske nok slaaede til, men det siger ikke meget, for der var ingen, der havde store Forventninger til den Ordning i økonomisk Henseende, som blev fastslaaet ved Loven af 13. Marts 1903. Som det vil erindres, gik man den Gang til at fastsætte et Tilskud til Teatrets Drift paa 125,000 Kroner, og desuden skulde Statskassen afholde dels Lønningerne til Teaterbestyrelsen med 12,000 Kroner og dels Udgifterne til Teatrets Vedligeholdelse, til Brandassurance og til Skatter, alt i alt med de 125,000 Kroner et Beløb, der i Anmærkningerne til det da behandlede Lovforslag var kalkuleret til 175,000 Kroner. Men alle Udtalelserne og ikke mindst den Betænkning, der blev afgiven af Folketingets Finansudvalg, bære tydelig Vidnesbyrd om, at man havde en vis Ængstelse for, at det skulde gaa her, som det plejede at gaa med de Budgetter,